

Жената, която стои отвън

Почти сме готови за празника. Домовете ни са изчистени, подредени и украсени, трапезата е наполовина подготвена. Духът ни е бодър, а настроението приповдигнато и макар и дните навън да са студени и зимни, в сърцата ни е някак топло, понеже времето е свято, а усещането вълшебно.

Бодрият и тържествен звън на пеещите камбани неспирно отеква в съзнанието ни и недоловимо препраща мислите ни към Витлеем, връщайки ни към спомена за Рождението на Христос.

Вероятно вече имаме хубави планове за предстоящите дни, в които сякаш всички пътища водят към къщи. Нетърпеливи сме да прегърнем своите близки и далечни роднини и се приготвяме да потеглим на път, отправяйки се в различни дестинации, или очакваме скъпи гости в дома си.

Някой чука на вратата и стои на прага на дома ни – там, на границата между външния и вътрешния ни свят. Някаква жена е навън, коя ли е тя и какво я води при нас?

Живеейки във време, в което съседите вече не идват без покана и лицата им са просто физиономии, които разпознаваме, излизайки или влизайки вкъщи, ни обзема слаб страх и притеснение: кой ли ни търси в този час. В желанието си да запазим семейния дом и домашното огнище неприкосновено, първо ще разгледаме добре госта, преди да му позволим да влезе в дома ни.

Да спрем погледа си още веднъж на жената, която стои отвън. Не изглежда тукашна, май е чуждоземка. Облечена е в скромни дрехи, очите ѝ са бистри, с цвят на маслина, олицетворяващи чистота и добродетел.

Ето я, това е Мария! Още ли се чудим? Нека я посрещнем. Да отворим широко вратата, а заедно с нея и дълбините на сърцето си и да я приемем. Добре дошла, Мария!

Сюжетът на този разказ ни е напълно познат. Преди малко повече от две хиляди години това събитие се случва реално в една далечна за нас земя: „И като стана Мария през тия дни, отиде набързо в планинската страна, в град Юдин и влезе в дома Захариев и поздрави Елисавета“.

А отговорът на Елисавета не е изненада, а истински пример, показващ кое е важно в живота.

Най-ценното в дома на Елисавета е светостта и верността ѝ към Господа и тя се покланя на Мария, защото разпознава в нея Майката на Месията, Когото носи в утробата си, и тази, чрез която светът получи шанс да се докосне до живия Бог.

Сега повече от всякога и ние като Елисавета чувстваме близостта на Господа, затова нека не прогонваме Мария от домовете си с гняв, студенина и отчужденост, а да я приемем с нейната святост, превръщайки я в неделима част от мислите и живота ни.

Нека с отворени и чисти сърца да я поканим да влезе в къщите ни и да ги превърне във Витлеем, в яслите, в които Спасителят ще се роди, в храм на небесния ни Баща.

Нека пречистим ума си и облечем сърцата си в надежда и духовна радост, а благодатта на Идващия Божи Син чрез Мария да остане с нас не само в предрождествения сезон, но и завинаги.

Часовникът отброява последните часове, които ни делят от тържественото възпоменание на Рождество Христово. Да оставим тревогите, осъждането и страха и да се предадем на вярата, защото „блажени ще бъдат всички, които са повярвали, понеже ще се сбъдне казаното от Господа“.

Може би има някого, от когото се нуждаем, но не се осмеляваме да потърсим, и може би друг се нуждае от нас. Да сведем тези мисли до съзнанието, душата и сърцето си. Да осветим семейния си живот чрез присъствието на Бога между нас, недопускайки телевизионни програми и социални мрежи да завладяват вниманието и ума ни.

Време е за радост, за обич, за прошка – да дарим на близките си общуване и приятелски разговор в уютата и топлината на домашното огнище.

И тогава празникът ще се превърне в истинска победа и триумф на радостта и светостта, точно като празника в душата на Елисавета, която изрече думите, които не заглъхват през вековете: „Благословена си ти между жените и благословен е плодът на твоята утроба, Исус!“.

Образът на витлеемските ясли е все по-ясен пред очите ни, камбаната на местната църква вече ни приканва и нашите духовни пастири ни очакват на службата, която започва в падащата тишина на идващата свята нощ. Нека всички заедно да тържествуваме раждането и победата на любовта.

Навън дните са студени и зимни, но в душите ни е топло и светло. Будни сме и очакваме Христос да се роди в домовете и сърцата ни. На прага ни отвън стои жена. Още ли се чудим? Нека я посрещнем. Добре дошла, Мария!